

Arrest

nr. 316 012 van 6 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 mei 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote.

1.2. Op 18 juli 2022 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 1 augustus 2022 van een F-kaart.

1.3. Op 25 mei 2023 werd een huis- en contactverbod opgelegd aan verzoeker en zijn echtgenote voor een termijn van 14 dagen. Op 7 juni 2023 werd het huis- en contactverbod verlengd met een periode van 6 weken ten gevolge van een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Op 18 augustus 2023 ontving verwerende partij een melding van de gemeente Beringen dat er een verzoekschrift tot echtscheiding werd ingediend op 30 juni 2023 op verzoek van verzoekers echtgenote.

1.4. Op 8 december 2023 werd verzoeker verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kan worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

1.5. Op 23 mei 2024 werd er een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: Ş., S. Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: (...)1979
Geboorteplaats: (...) RR: (...) Adres: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht nadat hem een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 18.07.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 01.08.2022 van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische A. M. ((...)) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 05.06.2023 ingeschreven werd op een afzonderlijk adres. De afzonderlijke vestiging was het gevolg van een huis- en contactverbod dat aan betrokkene en A. M. werd opgelegd op 25.05.2023 voor een termijn van 14 dagen en op 07.06.2023 verlengd werd met een periode van 6 weken ten gevolge van een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg (rolnr. [...]A). Uit het vonnis blijkt dat de relatie tussen betrokkene en A. M. reeds ten einde was op het ogenblik van het huis- en contactverbod. Op 18.08.2023 ontving Dienst Vreemdelingenzaken een melding van de gemeente Beringen dat er een verzoekschrift tot echtscheiding werd ingediend op 30.06.2023 ten verzoeken van A. M..

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleeft gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Echter blijkt uit het voormelde vonnis en ingediende verzoekschrift tot echtscheiding dat er geen sprake meer is van een relatie. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er sedert minstens 25.05.2023, toen het huis- en contactverbod werd uitgevaardigd, geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er bijgevolg dus ook niet meer gesteld kan worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zouden zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 08.12.2023 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.01.2024. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Inschrijvingsbewijs kandidaat-huurder Wonen in Limburg, inschrijvingsdatum dd. 23.08.2022 (dd. 09.10.2023)
- Huurovereenkomst vorig adres [...], 56/1 3582 BERINGEN (dd. 31.05.2023) alsook het overnameformulier waterlevering op vorig adres (dd. 02.06.2023)
- Huurovereenkomst huidig adres [...], 4/0002, 3581 BERINGEN (dd. 08.12.2023)
- RSZ overzicht werkdagen bij Dinitra Belgium BV van de periode 13.06.2023 – 30.06.2023
- Loonfiche op naam van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij Dinitra Belgium BV: 06.2023
- Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene bij Dinitra Belgium BVBA (dd. 07.06.2023)
- C4 op naam van betrokkene en de werkgever Group Logistics Sprl (dd. 11.09.2023)
- Arbeidscontract bepaalde duur op naam van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij Eco-Kwaliteit (dd. 25.09.2023)
- Loonfiches in het kader van een tewerkstelling bij G+H Montage van 01/2024 en 02/2024.
- Verhoor Lokale Politie Beringen-Ham-Tessenderlo van betrokkene (dd. 24.05.2023)
- Inschrijvingsbewijs opleiding Nederlands Tweede Taal (dd. 31.08.2023)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie

door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 07.03.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 09.09.2021. Betrokkene diende op basis daarvan een visumaanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er minstens sedert 25.05.2023 geen minimum aan relatie meer. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Uit de verhoren van betrokkene en A. M. blijkt dat zij op 24.05.2023 samengekomen waren om hun toekomst te bespreken. Tijdens het gesprek kwam het onderwerp van hun echtscheiding ter sprake. Het gesprek ontaarde in een schermutseling. In navolging van dit gewelddadig incident werd een tijdelijk huis- en contactverbod aan betrokkene en A. M. opgelegd op 25.05.2023. Uit niets kan dus blijken dat hij en zijn echtgenote nog aan hun relatie zouden timmeren en dat zij nog pogen zich te verzoenen. Voor zover het huwelijk nog niet ontbonden is blijkt alleszins wel dat er op 30.06.2023 door A. M. een verzoekschrift tot echtscheiding werd ingediend. Betrokkenen zijn dus geenszins drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Het einde van de relatie wordt niet betwist. De gezinshereniging is dus heden achterhaald.

Verder, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Vervolgens wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: in dit kader legt betrokkene een verslag van zijn verhoor voor van de feiten die zich op 24.05.2023 hebben afgespeeld. Hij verklaart in dit verhoor dat A. M. wilde dat hij het appartement dat zij toen bewoonden, zou verlaten en dat zij al het mogelijke doet zodat betrokkene zou vertrekken. Zo zou A. M. de deuren in het appartement op slot hebben gedaan, de tapijten hebben opgerold waardoor betrokkene op de grond moest slapen. Mevrouw A. zou ook volgens betrokkene ook de kleren van betrokkene naar buiten hebben gegooid om hem uit het appartement te krijgen. Betrokkene verklaart hiervan melding te hebben gemaakt bij de politie, maar hiervan ligt geen bewijs voor. Verder verklaart hij dat de familie van A. M. hem bedreigd en geslagen heeft. Daarnaast verklaart betrokkene dat mevrouw A. haar dochter zou mishandelen. Ook van deze verklaringen liggen geen onderbouwende bewijsstukken voor.

Op 24.05.2023 is er een schermutseling ontstaan tussen betrokkene en A. M. na een gesprek over hun echtscheiding en betrokkene's verblijf in het appartement. Betrokkene verklaart dat op het moment dat hij naar buiten wou gaan om “een luchtje te scheppen”, mevrouw A. hem bij zijn kraag zou vast hebben genomen.

Betrokkene verklaart dat mevrouw met één hand zijn keel zou hebben vastgehouden en met de andere hand zijn T-shirt. Hierna zou de bovenbuur tevergeefs tussen beide zijn proberen te komen waarna mevrouw A. met beide handen het T-shirt van betrokkene vast zou hebben genomen. Toen een tweede buurvrouw te hulp schoot zouden ze betrokkene en mevrouw van elkaar hebben kunnen scheiden. De bovenbuurvrouw stond volgens de verklaring tussen beide terwijl de andere buurvrouw betrokkene achteraan vasthield. Betrokkene verklaart dat mevrouw A. haar eigen T-shirt zou hebben stuk getrokken en dat zij de spiegel in de gang zou hebben vastgenomen en deze tegen de grond gegooid hebben hoewel zij de spiegel volgens betrokkene naar hem ging gooien. Betrokkene verklaart verder dat hij mevrouw niet heeft gestampt of geslagen, maar enkel zou hebben weggeduwd om hemzelf te beschermen. Betrokkene zelf verklaart geen verwondingen te hebben, maar enkel een gescheurd T-shirt.

Mevrouw A. geeft in haar verhoor van 24.05.2023 echter een ander verloop van de feiten weer. Volgens mevrouw A. ontarde het gesprek over de echtscheiding en verblijfplaats van betrokkene in een hevige ruzie. Zij wou op een zeker moment opstaan om te vertrekken waarna betrokkene haar enkele slagen zou hebben gegeven tegen haar rechterbovenarm en haar zou hebben gestampt. Betrokkene zou haar aan haar kledij vastgehouden hebben om haar tegen te houden. Toen zij in de hal was van het appartement verloor zij haar evenwicht en viel zij naar achter en trachtte zich vast te grijpen aan het T-shirt van meneer S.. Betrokkene zou haar meermaals tegen de muur hebben geduwd in de gang waarna de spiegel in de gang van de muur is gevallen. Daarna zou de bovenbuurvrouw tussen beide zijn gekomen. Mevrouw A. verklaart dat zij betrokkene niet geslagen of gestampt heeft en niet de kans gehad heeft zich te kunnen verdedigen.

In het vonnis van 07.07.2023 waaruit de verlenging van het wederzijdse huis- en contactverbod voortvloeide, blijkt dat de buurvrouw tumult zou hebben gehoord in de hal en dat de twee met elkaar aan het vechten waren. Daarnaast blijkt ook dat de politie blauwe plekken kon waarnemen op de arm en het been van A.. S. vertoonde geen verwondingen.

Op basis van de verklaringen van betrokkene en de referentiepersoon en het vonnis van 07.07.2023 dient besloten te worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. Uit de bewijsstukken die voorliggen kan enkel blijken dat er zich op 24.05.2023 een schermutseling heeft voorgedaan die het resultaat was van oplopende spanningen in het kader van het einde van de relatie van S. en A. waarbij zowel betrokkene als de referentiepersoon in het slechtste geval fysiek geweld zouden hebben gebruikt. Er kan niet besloten worden dat het om een situatie gaat van systematisch geweld van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 20.05.2022 in België (binnenkomststempel), nu dus ongeveer twee jaar, wat gezien zijn leeftijd van 45 jaar nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet erg lang in België verblijft, is het redelijk te stellen dat hij nog familiale banden in Turkije heeft en een goede voeling heeft met de Turkse samenleving wat betreft de taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes, etc. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene maakte in het kader van het socio-economisch onderzoek bewijsstukken over waaruit blijkt dat hij economisch actief is in België. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sedert 21.04.2023 economische activiteiten als werknemer heeft uitgeoefend. Uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is als isolatiemonteur bij (...). Dat betrokkene via tewerkstelling een inkomen vergaart, volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Betrokkene zorgt er op die manier dan wel voor dat hij een menswaardig bestaan kan leiden en kan voorzien in zijn eigen behoeften en zodoende vermijdt ten laste te vallen van de sociale zekerheid. Betrokkene is echter nog maar recentelijk tewerkgesteld bij (...) en ook zijn voorgaande tewerkstellingen betroffen telkens maar een korte duur waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij op dit moment in die mate deel uitmaakt van het bedrijf dat zijn aanwezigheid onmisbaar zou zijn, noch dat zijn afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf. In die zin kunnen de economische activiteiten van betrokkene dan ook redelijkerwijze geen beletsel vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Verder legt betrokkene ook enkele documenten voor betreffende zijn woonsituatie waaruit blijkt dat hij heden in een huurwoning gevestigd is. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van sociale of culturele integratie worden gezien. Het hebben van een huurovereenkomst zegt namelijk niets over de mate van integratie in het Rijk. Het toont louter aan dat betrokkene ervoor gezorgd heeft dat hij een dak boven zijn hoofd heeft. Voor zover betrokkene hiermee nog wat anders zou willen aantonen, bevatten de door hem overgemaakte stukken daarover geen uiteenzetting.

Betrokkene legt ten slotte ook een inschrijvingsbewijs voor voor de opleiding Nederlands tweede taal voor het schooljaar 2023-2024. Betrokkene schreef zich pas in voor deze cursus nadat er reeds geen sprake meer was van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de mevrouw A.. Het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen is verplicht in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er kan echter alleen blijken dat betrokkene zich heeft

ingeschreven voor de taallessen, maar niet dat hij de lessen ook effectief bijwoont. Deze stukken tonen dan ook niet aan dat hij in die mate geïntegreerd is in het Rijk dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat zijn gezinssituatie betreft, moet nogmaals herhaald worden dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en mevrouw A.. Het verzoekschrift tot de echtscheiding werd reeds ingediend op 30.06.2023. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van enig ander persoon met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben en verblijft alleen op zijn huidig adres. Integendeel, betrokkene verklaart in zijn verhoor van 24.05.2023 zelf dat hij geen familie of vrienden heeft [in België] waar hij naartoe kan.

Gezien het administratief dossier en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

EERSTE MIDDEL: schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

Art. 42quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk.

Eisende partij is op 09.09.2021 getrouwd en verblijft reeds sinds 28.07.2022 in België. Hij verblijft dus al bijna 2 jaar in België.

Het langdurig verblijf van eisende partij wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- *diens leeftijd,*
- *gezondheidstoestand,*
- *gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden door te verwijzen naar de andere elementen, schendt verwerende partij artikel 42 quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en get redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat eisende partij niet aantoont dat hij socio-economisch en cultureel geïntegreerd is.

Eisende partij begrijpt niet wat verwerende partij allemaal verwacht van eisende partij en dat verwerende partij alleszins geen begrip heeft voor zijn situatie en geen rekening houdt met zijn situatie.

Eisende partij is getrouwd op 09.09.2021. Het huwelijk heeft dus bijna 3 jaar stand gehouden.

Eisende partij heeft het emotioneel moeilijk om de echtscheidingsprocedure die ingeleid werd door zijn echtgenote te verwerken.

Binnen een te beperkte periode informatie verschaffen aan verwerende partij omtrent de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is niet redelijk.

In de situatie waarin eisende partij zich bevindt, had hij minstens enkele maanden de tijd nodig om de gevraagde informatie te verzamelen en voor te leggen in het kader van zijn dossier. Dit werd hem evenwel niet gegund.

Bovendien heeft eisende partij voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Niettemin oordeelt verwerende dat dit niet het geval zou zijn.

Overigens verblijft eisende partij reeds een 2-tal jaren in België doch verwerende partij legt dit gegeven gewoon naast zich neer door te verwijzen naar de onvoldoende inspanningen die zouden zijn geleverd, quod non.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

2.1.1. Gezien hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van de middelen en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu dienen de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur beoordeeld te worden in het licht van artikel 42quater, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...).”

Verzoeker betwist niet dat hij en zijn echtgenote sinds 5 juni 2023 zijn ingeschreven op een afzonderlijk adres, dat deze afzonderlijke vestiging het gevolg was van een huis- en contactverbod dat aan hen werd opgelegd en dat zijn echtgenote op 30 juni 2023 een verzoekschrift tot echtscheiding heeft ingediend.

Verzoeker betoogt dat hij al bijna twee jaar in België verblijft en dat verwerende partij geen rekening hield met de duur van zijn verblijf in België.

Allereerst wordt met betrekking tot de duur van de gezamenlijke vestiging in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de uitzonderingsgrond vervat in artikel 42quater, § 4, 1e lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. Deze bepaling luidt als volgt:

“indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

Verzoeker betwist niet dat de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar heeft geduurd, zodat geen toepassing moest worden gemaakt van de uitzonderingsgrond in artikel 42^{quater}, § 4, 1e lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg verhinderde de duur van de gezamenlijke vestiging van verzoeker en mevrouw A. de beëindiging van het verblijfsrecht niet op grond van deze wetsbepaling. Het door verzoeker aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel staan de toepassing van deze bepaling niet in de weg.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd met betrekking tot de duur van het verblijf:

“Betrokkene verblijft sedert 20.05.2022 in België (binnenkomststempel), nu dus ongeveer twee jaar, wat gezien zijn leeftijd van 45 jaar nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet erg lang in België verblijft, is het redelijk te stellen dat hij nog familiale banden in Turkije heeft en een goede voeling heeft met de Turkse samenleving wat betreft de taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes, etc. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.”

Ook tegen dit motief brengt verzoeker niets in.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met de duur van verzoekers verblijf in België rekening werd gehouden.

Verzoeker betoogt tevens dat hij niet voldoende tijd heeft gekregen om de nodige informatie te verlenen aan verweerder omtrent de duur en het verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker voert aan dat hij enkele maanden tijd nodig had om de gevraagde informatie te verzamelen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij brief van 8 december 2023 door verweerder werd verzocht om bijkomende informatie te verstrekken om zijn individuele situatie toe te lichten in het kader van een socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en een mogelijk behoud van het verblijfsrecht. Er werd hem gevraagd recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij op dat moment over beschikte; een OCMW-atteest; het bewijs dat hij in een bijzonder schrijnende situatie verkeert en het bewijs van humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater} § 1, 3e lid, van de vreemdelingenwet. Aan verzoeker werd een termijn voorzien van dertig dagen. In de voormelde brief werd echter tevens benadrukt dat verzoeker zijn dossier kan actualiseren en dit tot aan de afgifte van een eventuele F+-kaart. De brief van 8 december 2023 vermeldde immers het volgende:

“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.”

Bijgevolg had verzoeker tot 23 mei 2024, de dag van de bestreden beslissing, de mogelijkheid om alle relevante elementen en stukken over te maken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij hiervoor onvoldoende tijd heeft gekregen. Daarenboven dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker niet verduidelijkt welke elementen of stukken hij niet heeft kunnen overmaken aan verweerder.

Verzoeker maakt de schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Evenmin blijkt een kennelijke appreciatiefout.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij verblijft sinds 18.07.2022 in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Door te stellen dat hij aldaar familie heeft en niet in België, voldoet de verwerende partij hier niet aan, zeker ook nog eens gezien dit gegeven niet overeenstemt met de werkelijkheid en hij wel familie heeft in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK. (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.2.1. In zijn derde middel voert verzoeker aan dat hij sinds 18 juli 2022 in België verblijft en alhier zijn familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd. Verzoeker betoogt dat zijn sociale en economische belangen zich hier bevinden en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst "onnoemelijk veel schade" zou brengen. Hij voert aan dat de bestreden beslissing derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven het bestaan van een gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Zoals eerder werd vastgesteld is er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker laat na concrete elementen aan te voeren die erop kunnen wijzen dat hij een gezinsleven onderhoudt in België. Wat betreft het privéleven, voert verzoeker in het eerste middel aan dat hij al bijna twee jaar in België

verblijft. Verzoeker betoogt tevens dat hij voldoende inspanningen geleverd heeft om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet dient verweerder bij het beëindigen van het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat verweerder oordeelde dat verzoekers integratie de bestreden beslissing niet in de weg staat. De Raad dient bovendien op te merken dat verzoeker nalaat te verduidelijken op welke manier voormelde elementen zijn situatie dermate uitzonderlijk maken dat zijn verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken en dat hij zijn privéleven niet elders kan uitbouwen. De normale banden die ontstaan in België omwille van een zekere verblijfsduur zijn op zich immers onvoldoende om aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT